

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 10
9 Mars

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

30 årg.
1913.

Jesus varnar apostlarna.

Mark. 14: 26—31.

Med ledning av Markus evangelium hava vi under den gångna delen av detta år läst några berättelser ur Jesu liv och om hans verksamhet. Våra textord för denna dag för oss till den sista aftonen av Jesu liv på jorden, då han i en sal i Jerusalem firade påskalammsmåltiden tillsammans med apostlarna och instiftade den heliga nattvarden.

Under denna natt voro Jesu fiender i en rastlös verksamhet. Rådsherrarna med översteprästerne såsom ledare hade föresatt sig att bringa Jesus om livet. Mörkrets furste anföll Frälsaren för att fresta honom till att draga sig undan och vägra tömma den kalk av lidande, som den himmelske fadern räckte honom. Mörkrets furste hade redan tagit i sitt våld Judas Iskariot, en av de tolv apostlarna, och han sökte nu fänga även de övriga. Ja, han hade begärt sälla dem såsom man sållar vete för att visa, att även den bäste av dem inte avr bättre än Judas.

Detta den ondes mörka spel såg ingen utom Jesus. Apostlarne voro nog litet uppskrämda och mycket bedrövade över de Jesu ord, som han talat till dem denna kväll. Men de litade för mycket på sin egen kraft och trohet mot frälsaren. Därför blev det icke för dem den bönekamp mot egen svaghet och den bön om hjälp och beskärm av den allsmäktige, som de såväl behöft bedja om denna natt. Men vad de elva försummat, det hade Jesus gjort för dem. Han hade bett för Petrus och hans medbröder, att deras tro icke skulle varda om intet.

Men här i våra textord varnar dem Jesus och säger: "I denna natt skolen I alla taga anstöt av mig, ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren skola varda förskingrade.' Men sedan jag har uppstått, skall jag gå före eder till Galileen." Huru väl dessa Jesu varningsord voro av nöden, det se vi av det sätt, varpå de mottogos av apostlarne. De trodde, att ingen fara vore å färde för dem.

Petrus är allra säkrast att ingen fara hotar. Därför säger han: "Om än alla taga anstöt, skall jag det icke." Petrus trodde sig vara trognare och mer hängiven Jesus än sina medapostlar, därför var faran störst för honom. Jesus säger honom med djupt allvar: "Sannerligen säger jag dig: Redan i denna natt skall du tre gånger förneka mig, innan hanen har ga-

lit två gånger." Men Petrus och alla de andra apostlarne bedyra, att de inte skola förneka Jesus, om de än skulle dö med honom. Så litet kände de sig själva, och därför gick det såsom Jesus sagt: Petrus förnekade sin frälsare, och de övriga övergävo honom och flydde.

Denna berättelse har mycket att lära oss alla och särskilt barnen och de unga.

Bakom livets synliga sida verka för oss människor osynliga makter: Gud och hans änglar och mörktets furste och de fallna varelser, som behärskas av honom. Hos Gud och hans änglar hava vi idel gott att vänta. Till Gud få vi städse vända oss för att få hjälp i livets frestelser och strider, i livets nöd och trångmål. Ja, allt vad gott vi vilja och vad gott vi göra, få vi göra i Guds namn. Och vi kunna vänta, att han skall främja våra händers verk.

Men vi böra inte med ett stolt och korrekt sinne och i förlitande på egen kraft gå fram i världen, ty då får mörkrets furste ett lätt spel att bringa oss i fördärv. Högmod går före fall. Men Herren leder de ödmjuka rätt och visar dem sin väg. Gå fram i ödmjukhet och gudsförtröstan, i tro och bön! Då skall du varda bevarad och kunna verka ett gott verk, där Herren ställer dig.

J. B. Gauffin.

Från Kina.

Brev från Enoch Gillström.

Kära vänner i söndagsskolan!
Guds frid!

Sina egna får kallar han
vid namn. Joh. 10: 3.

fta läser jag i Barnavännen. Då föres jag i tanken till den tid, då jag var en liten gosse och gick i söndagsskolan. Det var en härlig tid. Jag minnes ock, huru roligt jag tyckte det var, då någon mis-

sionär skrev och berättade något från hednalanden. De breven läste jag med intresse.

Därför och för att jag har en hjärtlig hälsning att framföra, ville jag nu sända ett litet brev till eder från Kina, se-

dan jag själv har kommit dit som missionär.

När jag var hemma i Sverige, reste jag och predikade evangelium. Så kom jag en gång till Nyköping, där jag hälsade på ett par klasser söndagsskolbarn. Deras lärarinnor voro gudfruktiga och talade med barnen om Jesus och hans mission bland hedningarna. När barnen fingo höra, att jag skulle resa till Kina som missionär, ville de sända en hjärtlig hälsning till de kinesiska barnen. Det uppdraget mottog jag med glädje.

Nu har jag fullgjort detta uppdrag så, att jag framburit hälsningen till många gossar och flickor här i Kina, då vi varit samlade till möten i Hwangchow och Wuchang. Ni skulle ha sett, huru glada de blevo. Deras ansikten riktigt strålade av glädje, då jag talade om, huru barnen i Sverige ha sparbössor, som de samla penningar uti, för att vi missionärer skola kunna resa hit och predika evangelium om Jesus. Helt säkert tänkte många: "Ack, om vi vore så lyckliga som barnen i Sverige!"

Såsom ett tack ville de kinesiska barnen, att jag skulle framföra deras hjärtligaste hälsning — icke allenast till barnen i Nyköping, de som sände hälsningen med mig hit, utan till alla barn i Sverige. Och för att kunna göra det, har jag skrivit detta brev i Barnavännen, då jag förmodar, att de allra flesta barn läsa den.

Så vill jag ock själv sända eder en hjärtlig hälsning. Jag är nog känd av många bland eder, men av de flesta är jag okänd. Må Gud välsigna eder alla, att ni må gå flitigt i söndagsskolan och varda snälla barn! Glöm icke sparbössorna, och ej heller att bedja för barnen i Kina. De sakna mycket gott, som ni ha hemma i Sverige, och det som är värst av allt — de sakna kunskap om Jesus, som älskar de små och så gärna ville förbarma sig över dem. Och när ni bedja för barnen, så glöm icke heller mig.

Eder vän

Enoch Gillström.

Wuchang den 3 dec. 1912.

Ett löfte.

N en söndag efter slutad söndagsskoleundervisning läste läraren för sina gossar ett brev från en missionär på Fidji-öarna. Brevet berättade om kannibalernas rysliga grymheter, men å andra sidan huru evangelii makt uppenbaras på dem, som öppna sina hjärtan därför, och huru dessas liv fullkomligt förändras.

När läraren slutat, lät han sina ögon sväva omkring i klassen och vila på var och en med kärleksfull, sökande blick.

"Jag undrar, om någon av er, gossar, en gång skall viga sitt liv åt Herren och ställa sig i missionärernas led?" sade han. "Måhända skola flera av eder en gång vara redo att förkunna evangelium bland de människoätande vildarna?"

Då fanns där i klassen en gosse, som

i sitt hjärta gav Gud det löftet: "Herre, här är jag; låt mig gå!"

Ingen anade, vad som försiggick i den gossens själ; endast Herren såg hans varma önskan och hörde hans oskrymtade bön.

Gossen gick sedan ensam mot hemmet, och när han hunnit en skogsdunge, som han måste gå igenom, gick han bort ett stycke från vägen, föll ner på sina knän bakom en stor sten och bad, att Herren ville taga honom helt till sin egen, och att han ville giva honom den nåden att en gång få verka såsom missionär bland hedningarna.

Och Herren hörde hans bön och tog emot hans löfte. Ty då han blev man, levde han och dog för sin frälsare såsom missionär bland Nya Guineas vilda folk. Hans namn var Johannes Chalmers.

Vad vi lära i skolan.

I skolan vi lära för livet
och inte för skolan allenast,
så är det berättat och skrivet,
och det skall jag visa er genast.

Ty när vi med lärar och pluggning
ha läxorna lärt oss omsider,
och slut är med luggar och kuggning,
då komma helt visst andra tider.

Och då är det bra vara hemma
i geografien och fysiken,
ty annars man nog går i klämma, —
och tänk se'n på matematiken!

Och zoologin den är viktig,
ty odjur det finns det ju gott om,
vid slöjd bör man vara försiktig,
vid spisen ej ha alltför bråttom.

Och teckningen få vi ej glömma,
Och skrivningen visst inte heller! —
Ja, allt må i minnet vi gömma,
allt kommer till pass, när det gäller!

I.

Zoologi.

Se nu på Frans! Uti en bur
han fångat har ett litet djur,
det trippar kring så näpet,
det svänger på sin långa svans,
men när det se'n får syn på Frans,
det stirrar något häpet.

Men Frans blir ej förlägen han!
Han på minuten säga kan,
att här man ser en rätta,
och tar han sedan fram sin bok,
då får man höra han är klok
och lärd för utan mätta.

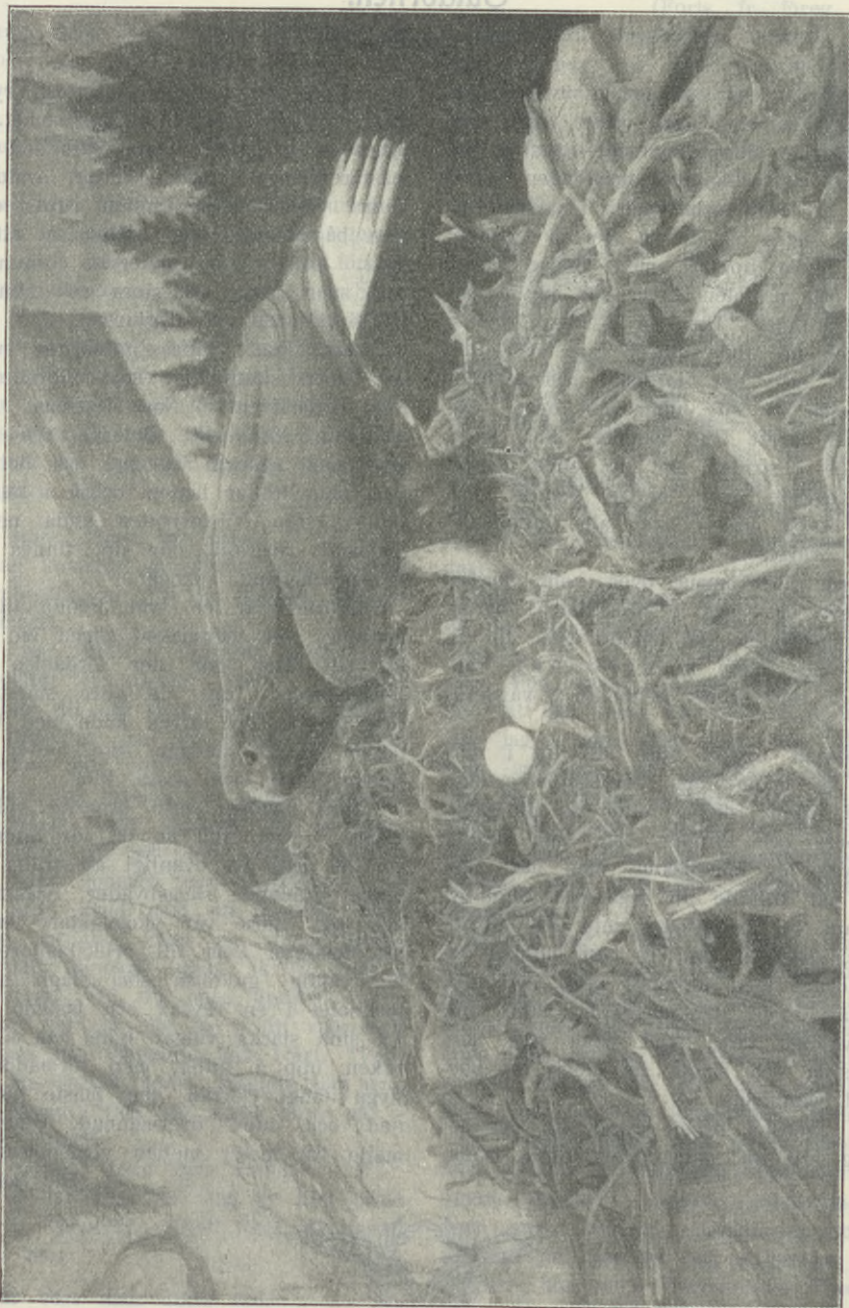
Ty: »rättan hör till gnagarne,
och detta kan man säkrast se
på tänderna i munnen,
på fötterna den har små klor» ...
»Jagmåsteräkna dem, jag tror!»
Vips — rättan var försvunnen!

Men kissekatt en stek sig fick,
som genast ned i magen gick,
förr'n den blev utstuderad.
Han läste ej uti nå'n bok,
men han var mycket mera klok,
— för han var praktiserad!

ELLA.

Kristoffer
Guldörnen

GULDÖRNEN VID SITT BO.

da nästa stund
ingen lär se till
ej någon som lär i skolan gå.

alltid besökte hans många frögar
och lyssnade till hans berättelser.

Vad vi Guldörnen. skolan

Med teckning.

Örnen har på grund av sin styrka, sin höga, stolta flykt och sin skarpa syn blivit kallad fåglarnas konung och tagen såsom symbol av kraft och seger. I gamla testamentet såges om de på Herren troende, att de skola uppfara med vingar såsom örnar, och profeten Elisa har blivit kallad örnprofeten. Den på Herren troende höjer sig på trons vingar upp över timligheten och det jordiska och skönjer härligheten av sitt himmelska hem. Genom den kraft Gud skänker sina barn, segra de i striden mot det onda, såsom Elisa segrade över Israels fiender och såsom örnen segrar över alla luftens bevingade varelser.

Örnarne förekomma över hela jorden men leva och jaga i allmänhet i bergs- och skogstrakter. Så landörnarne, till vilka guld- eller kungsörnerna räknas, och som finnes avbildad å vår teckning.

Guldörnen bygger icke sitt bo i närheten av människans boningsplatser utan i stora, djupa skogar eller på otillgängliga berg och klippor, där han känner sig trygg för människan, men där han likväl har tillfälle att jaga och finna byte. Hans bo är således inte lätt att finna, och bäst är det, ty han anfaller en boplundrare med ursinnig kraft och brukar därvid sin fruktansvärda näbb och sina väldiga klor, med vilka han kan sönderslita och skada till döds en oövertygad människa.

Våra svenska örnar bygga bo och lägga ägg just nu under årets första måna-

der. Boet är vanligen stort och rymligt, men tämligen vårdslöst hopkommet. Han synes inte besitta några särskilda byggmästaretalanger såsom skator, svalor och andra fåglar äga. Honan ruvar ensam, men båda föräldrarna hjälpas åt att uppföda, fostra och undervisa örnungarna, som snart växa sig stora och kunna följa föräldrarna på flygturer.

I vårt land träffas guldörnen mest i det stora skogsbälte, som utbreder sig från Luleälven i Norr, genom Ångermanland, Medelpad, Dalarne och Värmland samt söderut till Dal och Bohuslän. Men man träffar honom också i kustlandskapen från Västerbotten ända ned till Småland, överallt, där det finnes stora, sammanhängande skogar.

Guldörnen är en svår fiende till det jaktbyte, som människan gärna vill räkna för sitt. Han gör stor förödelse bland skogshönsen, från de allra största, såsom tjädern och orren ända ned till riporna. Haren undgår icke heller hans skarpa blick och vassa klor.

I min ungdom voro örnarne vida talrikare i vårt land än nu för tiden. Det var då icke så ovanligt att träffa dem i norra Upplands skogsbygder. Särskilt minnes jag, huru vår skogvaktare en kall vintermorgon kom till brukskontoret med en väldig guldörn, som slagit ned på lockbetet i en rävsax och fastnat i den. På sina starka vingar lyfte han sig med saxen upp i luften men förmådde icke flyga långt, förrän han måste sänka sig ned och blev övermannad. Denna örn mätte två meter mellan vingspetsarna.

J. B. Gauffin.

Kristoffer.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Modern lade ihop brevet och såg allvarsamt på sina båda barn. "Nå, Gertrud?" sade hon.

"Jo, vi vill gärna taga emot honom, eller hur, Fred?" sade Gertrud, vänd till brodern.

Denne var nu lugnare men brummade något i detsamma han försvann genom dörren. Han gick upp i sitt rum för att söka efter något i sina byråådor. Snart därpå kom han tillbaka med en sliten bok och lade den på bordet framför modern.

"Den här skall han få att läsa i", sade han kort och en smula förlägen. Modern såg på bokens titel och log.

Det var en gammal upplaga av "Samlade tyska dikter". —

Den stora dagen var inne.

"I dag kommer vår gäst", sade pastorn vid frukostbordet, "vi få hoppas, att han skall trivas."

"Mor har ställt i ordning gästrummet så trevligt åt honom", sade Gertrud. "Hon har till och med flyttat in ett skrivbord. Där kan han ju skriva och dikta så mycket han vill."

"Ni talar så mycket om hans diktning", sade fadern och skakade på huvudet. "Man diktar väl inte hela dagen heller."

"Men det kommer nog Kristoffer att göra", sade Fred med ett mycket övertygande tonfall. Efter en stund tillade han: "Jag försökte också skriva vers i går, pappa. Vill du höra den?"

Pastorn var på väg in i sitt rum, men vid dessa ord stannade han tvärt. "Vad, — har du skrivit vers?" frågade han mycket förvånad. "Och jag skall höra på? — Är det långt?"

"Nej, pappa, bara fyra rader."

"Nå, så låt höra då. Jag är idel öra." Fredrik skrattade litet förlägen, sedan började han:

"När vers man dikta vill,
då måste andra vara still.
Ingen får en störa då,
ej någon ens får i dörren gå."

"Versmåttet bristfälligt, tanken snillrik och träffande", så lydde faderns dom, som uppväckte allmän munterhet. Fred skratade mest, men han försvann skyndsamt för att som han sade skriva en ny dikt, men i verkligheten för att göra ett längre besök i jordgubbslandet. —

Kusin Kristoffer hade nu kommit till sina släktingar i prästgården och kände sig snart ganska hemmastadd. Den vänliga prästfrun hade genast givit den ljuslockige gossen med de blåa, drömmande ögonen en stor plats i sitt varma hjärta. Hon rördes ofta till tårar, när hon såg på honom, ty han var så lik sin mor, och hon påmindes så livligt om förgångna tider, då hon och hennes älsklingsyster lekt tillsammans i barndomens dagar.

"Han är egentligen inte blyg", sade hon en dag till sin man, "men hans sätt att uttrycka sig är just inte likt andra gossars. Han synes verkligen glädja sig mycket åt det som är vackert i naturen. När jag i går kväll kom upp till honom, satt han vid fönstret i månskenet, och han ropade alldeles hänryckt emot mig: 'Se, moster, månen är alldeles som silver. Den liknar en sagoprinsessas vattenskål, som hon öser vatten med ur skogskällan.'"

Pastorn log. "Han är alltså verkligen en diktarsjäl", sade han, "åtminstone är han bra brådmogen för sina tolv år. Jag hoppas dock, att Fred inte skall låta honom sitta ostörd och drömma, utan selsätta honom på ett eller annat sätt. De båda kunna ju komplettera varandra."

En vecka senare satt Fred såsom annars så ofta om aftnarna uppflugen i det öppna fönstret i faderns arbetsrum. Modern satt i bersån i trädgården och läste högt för Gertrud och Kristoffer en berättelse, som icke intresserade Fred. Han hade gått in till fadern, som alltid med tålmod besvarade hans många frågor och lyssnade till hans berättelser.

”Pappa, han är i alla fall en slö pojke“, voro i dag hans första ord, uttalade med stort allvar.

”Vilken? — Kristoffer?”

”Ja, pappa. Han är visserligen annars riktigt snäll och god, men han sitter mycket hållre tillsammans med mamma och läser och skriver, än han leker med mig. Och så är han så rädd om sig och så bräcklig som en vaxdocka. Men i dag då jag föreslog, att vi skulle gå upp i kyrktornet, blev han plötsligt mycket intresserad och klättrade med utomordentlig skicklighet i mörkret upp för de branta stegarna för att njuta av den vackra utsikten. Ända upp till klockorna — tänk det, pappa! Och dessa intresserade honom mycket, och han översatte genast inskriften. Du vet ju, pappa, att det är latin, och detta kan han så bra.“

”Ja, ser du där, du store hjälte, den ’slöe pojken’ tycks inte vara så slö ändå, när allt kommer omkring. Jag håller mycket av honom, ty med all sin begåvning är han anspråkslös och barnslig. Jag känner nämligen andra — —“

”Ja, pappa“, avbröt Fred med en lätt rodnad, ”men han är i alla fall slö och feg. Jag undrar bara på att han erbjudit sig att klämta i kyrkan varje morgon och afton. Kan du tro det, pappa? Jag kunde knappt tro det i början. Du vet ju, att klockaren är sjuk och att hans hustru har rest bort, eller hur? Nu ha pojkarna i byn klämtat, men klockaren har klagat, att de ej göra det regelbundet och i rätt tid. Då ville Kristoffer leka ringare. Han finner det så romantiskt, säger han. Men jag måste bekänna, att jag inte ville göra det. Dessa många, mörka, dystra trappor i det gamla tornet tilltala mig inte alls.“

”Hå hå, hjälten blir rädd i mörkret“, skämtade fadern. ”Men vad du där säger, förvånar också mig. Jag tycker dock du borde inse, att din kusin är varken

slö eller feg, som du beskyller honom för. Låt honom emellertid följa sina intressen och var riktigt vänlig emot honom. Föröfrigt vill jag också förmana honom att vara försiktig, ty trapporna äro verkligen icke ofarliga — han bör åtminstone alltid taga med sig sin elektriska ficklampa. Mången har däruppe stött huvudet ganska hårt i mörkret. Föröfrigt gillar jag fullkomligt, att en gosse såsom han också någon gång tager praktiska plikter på sig och försöker sig på kroppslig verksamhet. Men jag vill säga dig Fred, att jag önskar, att du inte fällde så snabb dom över Kristoffer, bara därför att han är mera förständig och mindre yr än du.“

”Men han är i alla fall ganska slö, när det gäller“, tänkte Fred, när han långsamt lämnade sin fars rum. (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 10—16 Mars 1913.

- M. 10. Mark. 14: 32—42. Kampen i Getsemane.
 T. 11. v. 32. Jesus går med apostlarna till Getsemane.
 O. 12. v. 33—34. Jesus bedrövas och beder de tre vaka med honom.
 T. 13. v. 35—36. Jesu bönekamp.
 F. 14. v. 37—38. Han känner sig besviken på lärjungarna och varnar dem.
 L. 15. v. 39—40. Han fortsätter sin bönekamp.
 S. 16. v. 41—42. Jesus är redo att möta fienderna.

Söndagsskoltext för den 16 Mars.

Palmsöndagen.

Kampen i Getsemane.

Mark. 14: 32—42.

Minnesvers: Jes. 53: 11. Av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bli va mättad; genom sin kunskap skall han, den rättfärdige, min tjänare, göra många rättfärdiga, i det han bär deras missgärningar.

Prenumerationen fortfar.